

## Žabiak, mucha a odpadkový kôš

Prvé, čo žabiak urobí hneď potom ako sa zobudí, hľadá to, čo má rád, bez čoho sa nevie radovať, svoju potravu vysnenú. MUCHU. Zatiaľ čo oči muchy hypnotizujú odpadkový kôš plávajúci na hladine jazera, žabiak sa priblíži až na dostrel svojho krátkého a slizkého jazyka k muče...

Kým si mucha prezerá ten jedinečný raj, žabiak sa už pripravil, že vystrelí svoj jazyk. Vtom sa ale na vodnej hladine zaleskne jeho obraz, to vyruší muchu, ktorá v okamihu, ako žabiak zaútočí na svoj cieľ, uniká. Jazyk lapil celkom iný cieľ: prilepil sa o odpadkový kôš a nemôže sa od neho odlepiť. Keď to mucha vidí, posadí sa na bezmocného žabiaka a začne si z neho škodoradostne uťahovať. Pretože sa žabiak nemôže ani pohnúť, ani rozprávať, je úplne vystavený milej muče na milosť a nemilosť. Mucha sa dobre zabáva, chodí po žabiakovej hlave a hovorí: „Tak ti treba, ty zelená potvora, aspoň si zapamätáš, že s muchou sa nezahráva!“

Žabiak sa stále zúfalo snaží odlepiť svoj jazyk od smetného koša a mucha si triumfálne vychutnáva vlastné víťazstvo. Vôbec si nevšimla, že nad jazerom lieta bocian. Keď bocian zbadal žabiaka, neváhal a zaútočil. Zožral nielen žabiaka, ale aj jeho škodoradostnú muchu.

Na hladine jazera zostal len odpadkový kôš. Ako verný psík v útulku tajne dúfa, že sa poň vráti nezodpovedný človek, ktorý si ho tam odložil.

Henrich Klučka, VII.SVA